

ВЕСТКІ

НАВАГРУДАК ПОМНІЦЬ СЯБЕ СТАЛІЦАЙ

Па намерах тутэйшых улад відаць, што сямны горад беларускай гісторыі мае намер развітацца з безаблічным райцэнтраўскім існаваннем. І для гэтага ёсць шмат падстаў. Адна з іх — былой сталіцы Вялікага княства Літоўскага чаго варта! Сёння ў горадзе адкрываюцца другія Навагрудскія чытанні. Акрамя таго, у гэтым ж дні ў горадзе адкрываюцца гісторыка-краязнаўчы музей і разам з літаратурным іх стане два — што ўжо зусім нечуваная рэдкасць для нашых райцэнтраў.

Сконе павярха і новы помнік — гэта скульптурная работа Валерыя Янушкевіча, прысвечаная славуце ўраджэнцу гэтых месцаў Адаму Міцкевічу.

БЕЛАРУШЧЫНА

ЁН СТАЎ ДЯ НАС БОЛЬШ БЛІЗКІМ

АГЛЯД СКАРЫНЫЯНЫ

«Вера без спраў мёртва», гаворыцца ў Бібліі. Гэтае малае выказванне любіў наш славуце пераадрукар Францішак Скарына. Які прыклад вялікага асветніка-гуманіста асабліва паказальны і важны для нас сёння. Ён пераканаўца сведчыць, як многа можа зрабіць для свайго народа адзін чалавек, дэсін, актыўны, самаахвярны.

У апошнія гады, калі наша краіна ўрачыста адзначала 500-годдзе з часу нараджэння Скарыны, ён стаў для нас яшчэ больш блізім. У кнігарнях можна было набыць самыя розныя выданні пра вялікага асветніка: строга акадэмічныя і навукова-папулярныя, грунтоўныя фаліяны і кішэньныя, падарожныя кніжкі, календары і паштоўкі. Сучасная Скарыніна папоўнілася больш чым двума дзесяткамі асобных кніг і не адной сотняй артыкулаў. Спраўдана падарункам для ўсіх аматараў Скарыны стала энцыклапедыя «Францішак Скарына і яго час», што была выдана на беларускай і рускай мовах.

Нельга не згадаць і не парадвацца, колькі зроблена ў апошні час па скарыназнаўству. І ў гэтым найперш вялікая заслуга вучоных. Сёлета на атраманне Дзяржаўнай прэміі Беларусі па навуцы вылучаны шмат прац Скарыны і беларускай культуры. У спісе прадстаўленых былі менавіта А. Булыку, які нікала зрабіў у вывучэнні старабеларускай культуры.

Унікальны зборнік дакументаў і матэрыялаў падрыхтаваў літаратуразнаўца В. Дарашкевіч. У працэсе работы былі знойдзены і зусім невядомыя дакументы пра Скарыну. Гэты каштоўны зборнік цікавы і патрэбны не толькі навукоўцам, але і настаўнікам, выкладчыкам, студэнтам.

Плённа вывучае мастацкае афармленне кніг Скарыны доктар мастацтвазнаўства В. Шматаў. Ён усебакова даследаваў яго гравіроў, застаўкі, ініцыялы, асабліва вядомы партрэт асветніка, прасачыў асаблівае іх мастацкае стылю і паказваў самабытна, рэнасансавы характар мастацкага аздаблення кніг пераадрукаваў. Працы В. Шматава, асабліва яго апошнія, выданыя ў Маскве мастацтвазнаўца «Мастацтва кніг Францішка Скарыны», раскрылі ўсе багаты і непаўторнае эстэтычнае характар скарынаўскіх выданняў як сапраўдных шэдэўраў кнігадрукавання.

Рознабаковы ўклад у вывучэнне Скарынаўскай праграмы, у вывучэнне творчай спадчыны

Скарыны, яго эпохі і традыцыі ўнёс вядомы даследчык беларускай старажытнай літаратуры В. Чамярыцкі. Яму належыць грунтоўны раздзел і артыкулы ў самых розных выданнях, ён адзін з аўтараў нарыса пра беларускага асветніка, што апублікаваны ЮНЕСКО ў Парыжы на англійскай і французскай мовах. Апрача таго, у многіх кнігах скарынаўскай серыі сустракаецца прозвішча В. Чамярыцкага і як навуковага рэдактара.

Многія, напэўна, маюць у сваіх бібліятэках кнігі вядомага маскоўскага гісторыка, даследчыка славянскага кнігадрукавання Я. Нёміроўскага. Сваёй змястоўнай і грунтоўнай маніграфіяй пра Скарыну, шэрагам іншых важкіх прац ён сур'ёзна ўзбагаціў скарыназнаўства, даследаў яго выхад на славянскай мове і ўзровень арыганальнага і шчырага працы «Пачатак Скарыны» напісаў Ю. Лябуньш. Уважліва разгледзеўшы багату, разнамоўную кніжніцу працяжка друкавання Беларусі і Літвы XV ст., ён выявіў дабраўтоўнае ролю скарынаўскіх традыцый у развіцці ўсходнеславянскага кнігадрукавання і пераказваў паказваў перадаў ролю беларускай культуры эпохі Адраджэння ва Усходняй Еўропе, што ўплывала на

культуру суседніх народаў.

Паводле палажэння аб прэміях, нельга вылучаць калектыву звыш 6 чалавек. Таму, на жаль, срод прадстаўленых да прэміі мы не знаходзім вядомага беларускага мовазнаўца А. Жураўскага, кнігазнаўца Г. Галенчанку, гісторыка А. Каўку, уклад якіх у Скарыніну таксама вельмі значны.

Дзякуючы карпатлівай працы беларускіх скарыназнаўцаў мы папоўнілі свае паліцы звыш сямі тысяч кніг і вельмі патрэбных кніг. Да ўжо згаданых варта дадаць Поўны збор твораў Скарыны, спецыяльнае энцыклапедыю беларускай культуры XVI ст. «Скарына і яго эпоха», а таксама трохтомнае выданне яго Бібліі.

Магчыма, прыдзірлівы крытык знойдзе ва ўсіх гэтых працах і пралікі. Аднак у асноўным трэба прызнаць, што беларускія вучоныя ўзялі сваё даследаванне скарыназнаўства на новы, больш высокі ўзровень. Дзякуючы іх намаганням мы глыбей спазналі, якую каштоўную спадчыну маем, а таксама адчулі, наколькі яна актуальная і патрэбная нам сёння як стымул нашага цывілізацыйнага Адраджэння. Таму, здаецца, не можа быць ніякага сумнення ў тым, што цыкл «Скарына і беларуская культура» безумоўна заслужыў Дзяржаўнай прэміі Рэспублікі Беларусь.

Галіна ФАТЫХАВА.

МОВА ДАРОГ

Эх, двухмоўе...

Гэтыя здымкі даслаў у рэдакцыю наш чытач са Скідаля Ілья Барысаў. Такія ўказальнікі сустракаюць нас на дарогах Беларусі і Літвы. Нагадаем, што ў выпуску за 12 чэрвеня мы ўжо пісалі пра намеры дарожных службаў рэспублікі надаць напісаны на ўнутраных дарогах рабіць толькі па-беларуску, на міжнародных — па-беларуску і па-англійску. А пакуль на гэты знойдзены сродкі, на вочы зноў і зноў будзе трапляць гэтыя іранічныя двухмоўныя рэлікты. Зрэшты, у іх нават першапачаткова не закладвалася ніякай мэтаназгоднасці, акрамя відавочнага жадання дагледзіць «і» нашым.

РАДАВОД

Хачу ўсё ведаць пра сваё прозвішча

Паважанам «Беларушчына»!

Мае продкі нарадзіліся і жылі на поўначы Беларусі ў Верхнядзвінскім (Дрысенскім) раёне Віцебскай вобласці. Іх прозвішча было Шатаронак, але пасля смерці дзеда прозвішча змянілася да непазнавальнасці і цяпер стала «Шайтаронак». Можа, вы мне растлумачыце, адкуль гэтае прозвішча, што азначае і як правільна пішацца.

Валентіна ШЭЛЕГ.
г. Наваполацк.

Мне вельмі зацікавіў адказ на ліст Руслана Равякі пра яго прозвішча. Я таксама хачу ведаць, як правільна пішацца імя і прозвішча: Пачабут, Пачабу, альбо (як гэта пішуць на рускай мове) Почобут. Мне гэта

яшчэ і таму цікава, што жыў у Я. Калінінградскай вобласці, жонка ў мяне руская. Каб не вынісць нашу газету, дык і зусім забавіў бы родную мову. Дапаможце расказаць дзеці, хто іх продкі. І ў цяжкім, у мяне ёсць прапанова зрабіць гэту паслугу платнай, і я гатовы заплаціць за яе столькі, колькі спатрэбіцца.

Ю. ПАЧАБУТ.
г. Гусев Калінінградскай вобл.

А чаму б нам і не прыняць разнамоўнае прапанову спадара Пачабута? Паходжанне свайго прозвішча, напэўна, законна вельмі ўсё наш чытач. Таму мы дамоўліся з вучонымі Інстытута мовазнаўства імя Я. Коласа друкаваць у нашай рубрыцы такія даведчыны матэ-

рыялы, з якіх можна будзе склаці маленькі слоўнічак. А плату нашым чытачам мы прапануем невялікую — яна, будзем лічыць, закладзена ў падпіску на наш «Звязду».

Сёння чытачам адказвае кандыдат філалагічных навук Ганна УСЦІНОВІЧ.

Перш за ўсё трэба адзначыць, што пісьмовая практыка заўсёды павінна ўлічваць устоялівыя і традыцыйныя дакладнасці прозвішчаў, характэрныя прыкметы гэтай антрапанімічнай катэгорыі. Менавіта гэта асаблівасць звязвае і аб'ядноўвае розныя пакаленні нацыянальна аднаго роду. Таму разнабой у афіцыйным напі-

санні аднаго і таго ж прозвішча парушае радвое адзінства, якое складалася на працягу стагоддзяў, і, зразумела, з'яўляецца непажаданай і недапушчальнай з'явай.

Што ж да паходжання прозвішча Шатаронак, то яно ўзыходзіць, як сьведчае акадэмік М. В. Бірыла ў сваёй вядомай працы «Беларуская антрапанімія» (Мінск, 1969, с. 470) ад цюркскага слова шатар, якое азначае «слуга, скараход, які ідзе перад выходам цара ці вяльможа».

А вось прозвішча Шайтаронак звязваецца з уласным імем Шайтар, вядомым з XVII—XVIII стагоддзяў. Значыць,

прозвішчы Шатаронак і Шайтаронак маюць розную зыходную аснову і таму змяняюць іх адно адным няма падстаў.

М. В. Бірыла ў сваёй вышэйшай памятнай працы (гл. с. 319) прыводзіць прозвішчы Пачабут, Пачыбут, Пачыбыт, што звязаны з антрапаніміямі Пачабут, Пачыбыт, паходжанне і значэнне якіх зацвердзілі і пакуль не ўстаноўлены. Як жа правільна пісаць прозвішча па-беларуску? Калі яно вымаўляецца традыцыйна, з наішчым на апошнім складзе, то «Пачабут», а калі на другім (што можна тлумачыць уплывам польскай мовы) — то «Пачыбут».

Варэнне без слоікаў

Чым замяніць дэфіцытную шкатулку ў перыяд нарыхтовак ягад на зіму? Паспрабуем выкарыстаць поліэталевыя пакеты. Вызьміце два пакеты, укладзеце адзін у другі, а потым змясьце ў мяшкоч са шчыльнай тканіны ці пластыку, па размеру крыху меншы за поліэталевы пакет. Пры запяўненні варэннем мяшкоч з тканіны ці пластыку не дасць расцягвацца пакеці, і іх герметычнасць будзе забяспечана.

Надзейная ізаляцыя

У садовым доме з электраправодкай патрэбна абыходзіцца асабліва асцярожна, пастаянна кантралюючы надзейнасць ізаляцыйнага шатку. Калі яна зроблена з пластыку, то яе можна акуртаваць, каб не пашкодзіць праводку, злёгка расправіць палынішкі. Маналітны слой, які ўтвараецца пры гэтым, надзейна ізалюе жылы праводок.

Дапамога трафарэт

Лета — самы падыходзячы час для рамонтна садовага дома. Найбольш слабое яго месца — падлога з дошак, бо дошкі патрабуюць пастаяннага догляду, а перыядычна — дробнага рамонтна, напрыклад, замазвання шчылін, якія часта ўтвараюцца ў драўлянай падлозе. Каб аблегчыць гэту марудную работу, прапануем выкарыстаць прыставак — трафарэт. Гэта каліна шчыльнай паверхні, пластыку, кардону з вузкай адтулінай у сярэдзіне. Намазваючы на трафарэт шпаклёўку, акуратна запяўняем шчыліны падлогі.

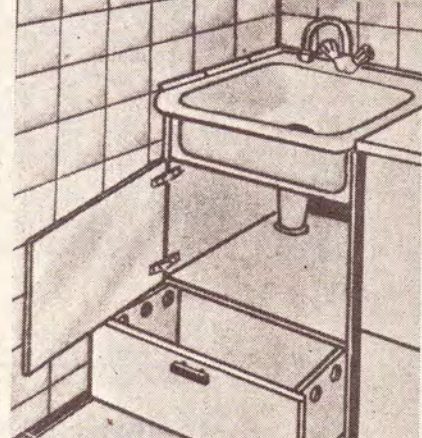
Замест кастра — цэгла

Для перапраходкаў садовадаў, якія толькі атрымалі доўгачаканы ўчастак, на першым часе касцёр змяняе печ і пліт. На кастры гатуюць, калі яго сушаць адзін. Але для яго патрэбныя дровы, якія не заўсёды ёсць на ўчастку. Там, дзе дров не хапае, можа вылучыць звычайна цэгла. Яе прасуваюць, а затым на некалькі гадзін пускуюць у газу. Насыцаюць ёю цэглу падпальваючы, і спеваабылі прымуе гату. Каб патушыць полым, цэглу накрываюць брызентам.

РЭЗЕРВЫ МЫЙКІ

Знізу — кладука

Сучаснае кухоннае мэбля, што выпускаюць прамісловыя прадпрыемствы, рэдка мае падпаліныя падлогу. Каб падпаліны падлогу, дае падлогу кухні ад 12 да 14 м. У мясцовую падлогу з кухні 5 м. Такі гарнітур проста не змясціцца. Таму даводзіцца абсталяваць гэтыя месцы асобнымі прадметамі ці рабіць мэбля самастойна.

І паколькі ў невялікім памяшканні практычна няма месца, каб зрабіць шафу і кладуку, можна выкарыстаць ніжнюю частку мыйкі для захоўвання агароднін.

Уся канструкцыя сабраная з лістоў драўняна-стружковых пліт (ДСП), абклееных пластыкам, падараным у адпаведнасці з астантай мэбляй кухні.

У ніжняй частцы мыйкі размяшчаецца адкатная скрыня для агароднін. Канструкцыя яе вельмі простая, збіраецца з ДСП таўшчынёй 15 мм. Бакавыя сценкі маюць адтуліны для вентыляцыі. Кольцы, размяшчаныя ўнізе скрыні, можна выцягнуць з дрэва, гэтаксама ці выкарыстаць гатовыя мэблявыя, што выпускаюцца прамісловасцю.

ТЛУМАЧАЛЬНЫ СЛОЎНІК

Гарбар, грабар, рымар...

Мікалай Язэпавіч Лазар з Маладзечна ў свой час прапанаваў наборчыкам у друкарні. Але адолелі хваробы — згубіўся слых, амаль перасталі дзейнічаць ногі... Уцехаў яго жыццё стаў крыху незвычайны для пенсіянера занятак — ён пачаў сістэматызаваць усе фальклорныя і этнаграфічныя звесткі, якія накапіў за доўгія гады. Скалаў картатэку ўжывальных на Беларусі мужчынскіх і жаночых імёнаў, запісаў частушкі, паданні, народныя вершы... І, як гэта часта здараецца, плён працы энтузіаста бесследна знік: прыхалялі калегі-журналісты з Беларускага тэлебачання — узялі інтэрв'ю, а заадно прыхалялі і картатэку імёнаў. Дзе, у каго яна? — Мікалай Язэпавіч не ведае і не зможа, на жаль, ні аднавіць яе, ні паехаць шукаць.

Увогуле, сістэматызацыя і аб'ядноўванне матэрыялаў, сабраных аматарамі-краязнаўцамі, — праблема і праблема. Яна ў іх свайго часопіс, толькі надаўна адноўлена тааарыства. Таму мы прапануем усім, хто мае цікавыя матэрыялы, можа падзяліцца сваімі ўспамінамі, запісамі, — старонкі «Беларушчыны». А сёння друкуем фрагменты нататкаў аб назвах прафесій, дасланных М. Лазарам. Яны падкажуць, чаму адна з аўтулі у Мінску яшчэ называецца рымарай, расшыфруюць паходжанне многіх прозвішчаў, назваў вёсак.

ГАРБАР. Спецыяліст, які вырабляў шкурныя хатнія жывёлы — каровіны, валовыя, бычкіны, конскія, авечыя, казіныя, а таксама дзікіх жывёл — аленяў, ласёў, ваўкоў, лісяў, мязведзяў і іншых. Для гэтай работы трэба шмат прылад, напрыклад, вялікія ліпавыя чаны, дубовая кара, жытныя мукі. Работа цяжкая, доўгая, месцамі, была цяжкая, малапрыбытная. Гарбаром, дарчы, пачынаў працаваць пісьменнік, першы старшыня беларускага ўрада Цішка Гартны (Жылуновіч). Мяркую, што слова «гарбар» звязана з тым, што найбольш пасля вырабу шкура атрымлівалася з гарбы жывёлы.

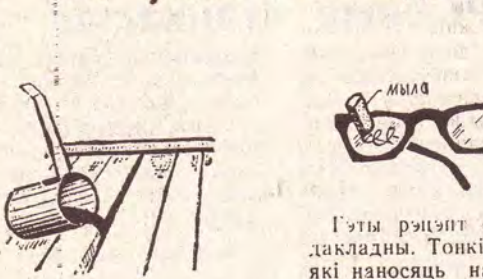
КУШНЕР. Гэта сумевшая спецыяльнасць. Чалавек вырабляў драбнішчыя шкуркі: трусоў, зайцоў, тхараў, барсукі, кротаў і нават вялікіх пацукі. З іх шылі футры, шапкі, рукавіцы, вельмі выдатныя і цёплыя «паддзёўкі».

ШАПАВАЛ. Той, хто вырабляў з воўны валенкі, шапкі-папакі. Іх добрая якасць залежала ад таго, наколькі добра вымыта і працэсана воўна. Потым яна выбівалася таўкачамі ў драўляных ступах спецыяльнай формы.

ГРАБАР — гэта далакоп. Люды гэтай спецыяльнасці займалі сучасныя пахавальныя бюро: рабілі дамавіны, капалі дол. Як правіла, яны працавалі не па адным, сама меней — удаіх.

РЫМАР (па-рускі шорнік) — той, хто вырабляў вузкія і шырокія кавалкі пахавальнага бюро: рабілі дамавіны, капалі дол. Як правіла, яны працавалі не па адным, сама меней — удаіх.

Парады на ўсякі выпадак

Яшчэ адзін спосаб замазвання шчылін у падлозе з дошак. Для гэтай мэты выкарыстоўваюць бітум. Яго трэба расправіць і заліць у шчыліны, лішкі зрэзаць. Потым шчыліны зафарбаваць, фарба злёгка растворыць застылы бітум. Яшчэ раз пафарбуеце — і след рамонтна знікне.

Распілюючы нажом тонкую металічную трубку, змясьце яе ў паз драўлянага брускі (напрыклад, у паз паркетнай клёпкі) — канцы трубікі не скамецаюцца.

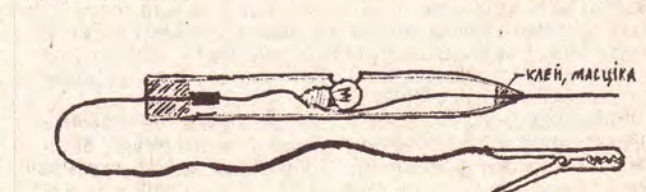
туды свістулку на гумавых праскладках. У момант запяўвання «вартаўнік» пакліча вас на кухню.

Тонкая гумавая лата пры намазванні яе клеям скручваецца ў трубку. Да вонкавага боку загарада прыляпіце палоскі лейкопластыра, якія потым лёгка здымаюцца.

Шкільныя слоікі і накрывкі ад кансерваў венгерскай вытворчасці можна выкарыстоўваць некалькі разоў для хатняга кансервавання. Слоікі закрываюць накрывкай з пракладкай, прыскачваюць грузам і ставяць у бак для пастэрызавання. Пасля апрацоўкі яму даюць астыць пад грузам, накрывка будзе трываць надзейна.

«Агуцчы» чайнік можна самому. Са старой гумавай цапкі выцягнуць свістулку, прасвідруеце ў накрывку чайніка дзірку і завальцеце

